

[Grete Mølbak Frederiksen.]

hustru, som begge tilhører folkekirken, men har forskelligt ønske om, hvilken kirke de vil gå i, til hvilket menighedssamfund de vil høre, så har man fra gammel tid haft den praksis, at hvis den ene part tilhørte, skal vi sige valgmenigheden i Vraa for nu at tage et eksempel, så halverede man i Vraa kirkeskatten og lod den ene halvdel gå til valgmenigheden og den anden halvdel til sognemenigheden. Det er gået i lang tid; jeg kunne nævne adskillige eksempler, også flere højtærede rigsdagsmedlemmer har været underkastet den ordning, men på et eller andet tidspunkt fandt man ud af, at det var ulovligt, og der er faldet underrettsdomme, i hvert fald i Holstebro og i København, der går ud på, at ordningen er ulovlig, og nu gælder den regel, at kirkeskatten følger manden. Hvis fatter løser sognebånd et eller andet sted, så kan mutter gå gratis i kirke, så meget hun vil, i den hjemlige kirke; hun kommer ikke til at betale en øre i kirkeskat. Men hvis mutter melder sig ud, må hun betale — om hun har æggepenge eller manden skal betale for hende, ved jeg ikke, men i alle tilfælde må hun betale til den menighed, hun melder sig ind i, for kirkeskatten følger manden. Nu hævdes det fra juridisk side, at det vil være meget vanskeligt at ændre disse forhold. Det kan jeg ikke forstå. Det må være en meget lille ændring, der skal til, for når den omtalte ordning har været praktiseret i mange år, uden at nogen har gjort noget ved det, må det også kunne være muligt at gøre den juridisk lovlig. Efter mine begreber er det hverken kristeligt, demokratisk eller kvindesagligt rigtigt, at kirkeskatten følger manden, og jeg vil henstille til den højtærede statsminister, at han beder kirkeministeren og indenrigsministeren i forening gå i gang med at forberede denne lille ændring, således at vi får den gennemført inden valget. Hvis folketinget er overbelæsset med arbejde, er jeg ganske sikker på, at landstinget er rede til at tage fat på et lovforslag herom.

Men det, der mere end noget andet bekymrer mig i den nye grundlov, er det, som folketingsmand Hans Conrad Koefoed har udtrykt på den måde, at han er bange for, at vi får et ting af talere. Nu har min bekymring en helt anden baggrund end hr. Koefoeds. Min bekymring går ud på,

at det bliver meget, meget svært at få hjemmets kvinder ind på den kommende rigsdag, og jeg tror ikke, vi har råd til at undvære disse. Hjemmets kvinder føler sig nemlig slet ikke repræsenteret hverken ved akademikere, lærerinder, husholdningslærerinder eller erhvervskvinder. De føler sig faktisk bedre repræsenteret ved en hjemmets mand, og det er det, vi gerne skulle ud over, derved at vi fik valgt nogle hjemmets kvinder.

Se, i dagene før den 9. maj 1945 hørte vi så megen tale om, at vi skulle have en regering, der repræsenterede hele folket, og derfor kunne den ikke bestå af mindre end 16 medlemmer. Vi var gruelig spændt på, hvordan denne regering ville blive. Der var faldet mange anerkendende ord til kvinderne for de byrder, de havde båret under besættelsestiden, og også for deres indsats i modstandsbevægelsen, men da regeringen sprang ud i lyset, bestod den af 16 mænd, og det skulle kaldes en repræsentation for hele folket; det var dog stort set kun for det halve. Siden kvinderne i 1915 fik valget, og iøvrigt også før, har der været gjort et stort arbejde for at gøre kvinderne begribeligt, at med valgetten fulgte der visse pligter. Arbejdet har været gjort gennem politiske og upolitiske foreninger, det har ikke mindst været gjort gennem Dansk Kvindesamfund, og efter kvindesagens store nederlag i 1943 har også Dansk Folkevirke gjort et stort arbejde. Vi må imidlertid ikke have gjort det godt nok, for vi mangler i stort tal hjemmets kvinder på Danmarks rigsdag. Kvindeprocenten her i landstinget ligger betydeligt højere end i folketinget, men hvis det går, som man ønsker, forsvinder vi jo altså, når den nye grundlov vedtages, og jeg betvivler meget, at den kvinderepræsentation, vi mister ved landstingets afskaffelse, i hvert fald i første omgang kommer igen i det nye ting.

Arbejderbevægelsens kvinder er nået længere end vi andre. Det kan vi gerne erkende, og det har en naturlig årsag. Det kommer af, at arbejderbevægelsens kvinder gennem deres fagorganisationer er blevet ført ind i det politiske arbejde, men de er dog ikke nået så langt, at de har fået gennemført ligelønsprincippet. Det beklager jeg meget, for før vi når så vidt, at ligelønsprincippet er indført også for kvindelige arbejdere, kan vi ikke omforme vort samfund sådan, at det bliver muligt for de